

Csirkepörkölt ebédre, avagy a féllábú vérbíró kriptája

Tobias Dupont, egy álmos amerikai kisváros seriffje leparkolt terepjárójával a helyi önkiszolgáló étterem előtt. Zsebre vágta a slusszkulcsot, majd kényelmesen bebállagott az étterembe. Beállt a pult előtt álló rövidke sorba, majd kezébe vett egy lila műanyag tálcát, és ráhelyezett egy kést meg egy villát. Nem kellett sokáig várnia, hamarosan sorra is került.

- Mit ajánlasz ebédre? – kérdezte a pult mögött álló kiszolgáló lányt.
- Csirkepörköltet galuskával – válaszolta mosolyogva a kiszolgáló.
- No, az már a múltkor sem hozott szerencsét – válaszolta a seriff. – Amikor legutóbb pörköltet vettem nálatok, akkor szökött meg a börtönből Isaac Smith, a bankrabló. Egész éjszaka fent voltam, még vacsorázni se mehettem haza.
- Rosszul emlékszel, aznap marhapörkölt volt – válaszolta a lány.
- Egye fene, akkor legyen fél adag csirkepörkölt galuskával! – adta meg magát Tobias Dupont. – Hátha ma több szerencsém lesz...

A seriff megkapta a kért adagot, és kifizette azt a pénztárnál. Volt egy kis vitája a pénztárossal, mert a nő elsőre nem tudta felváltani Dupont százdollárosát, de aztán nagy nehezen mégiscsak összejött a visszajáró. Ezután a törvény helyi öre leült az egyik már kissé ingatag asztalhoz, kezével kiegyengette a girbegurba villa ágait, majd nekilátott a már kissé bizarr állagú csirkepörköltnek.

Dupont nem falatozhatott sokáig, mert megszólalt az övére akasztott rendőrségi rádió. A központból keresték.

- Seriff, valami gond van a temetőnél, meg kellene nézni – mondta a központos.
- Ennyit a nyugis ebédéről... Rendben van, azonnal indulok – válaszolta Dupont.

A seriff visszavitte az ebéd maradványait tartalmazó tálcát a pulthoz, elköszönt az alkalmazottaktól, majd kiment terepjárójához. Még nem érkezett kinyitni az autó ajtaját, amikor ellenállhatatlan zuborgást kezdett érezni beleiben. Úgy tűnt, hogy az imént elfogyasztott ebéd igen gyorsan el kívánja hagyni elnyelőjének emésztőszervrendszerét, ami az utóbbi időben, a nemrég elvégzett epeműtét óta a kívánatosnál többször esett meg a seriffel. Dupont sietősre vette a dolgot, és még éppen elért az étteremben található mellékhelyiségig. Itt gyorsan megszabadult ebédje rövid idő alatt salakanyaggá transzformálódott maradványaitól. Kézmosás után – kellemetlen bélgörcsöktől kínozva – visszament a pulthoz. Az itt található üvegkancsóból öntött egy kis vizet poharába, majd bevett egy fájdalomcsillapító és egy hasfogó tablettát.

A gyógyszerek gyorsan hatni kezdtek, és már semmi akadálya nem volt, hogy a seriff a tettek mezejére lépjen. Beszállt terepjárójába, és a városka szélén található ősrégi temető felé vette az irányt.

A temető kovácsoltvas kapujában, a „Feltámadunk!” felirat alatt már várt rá az ifjú segédseriff, Richard Hastings.

- De jó, hogy megérkezett, főnök – kiáltott rá Hastings. – Valami nagy baj történt odabent!
- Egy temetőben mi baj történhet? – kérdezte tréfálkozva Dupont. – Csak nem sétáló halottak?
- Remélem, nem – válaszolta komoly képpel a segédseriff. – A minap összedőlt az öreg Paul Taylor kriptája, és a helyreállítást végző melósok találtak valamit. Nem lehet belőlük kiszedni, hogy mit,

annyira meg vannak rémulve. Jobbára babonás mexikóiak, talán majd maga szót ért velük.

– Paul Taylor, a féllábú vérbíró? – mondta meglepetten a seriff. – Azt mondják, sok halálos ítéletet szabott ki még a polgárháború idején, nem is szerették túlzottan az emberek. Remélem, nem ő kezdett el mászkálni...

– Úgy tudom, ő még ott fekszik a koporsójában – nyugtatgatta főnökét Hastings. – A kriptá leomlása után a temető kápolnájába vitték koporsóstul, mindenestül a vérbíró urat.

Ekkor a törvény őrei megérkeztek az összedőlt kriptához, melynek romjai körül izgatott munkások gyülekeztek. Vezetőjük, a mexikói származású, ám angolul jól beszélő Alejandro Lopez odalépett a seriffhez, és előadta a történeteket.

– Az emberek az összedőlt kriptá romjait hordták el, amikor hirtelen beszakadt a padló. Egy nagy üreg nyílt meg a föld alatt! Félnék tőle, senki sem mer a közelébe menni! – hadarta el egy szuszra Lopez. – Kérem, seriff, segítsen, így nem haladunk a munkával!

– Rendben van, megnézem – válaszolta Dupont.

– Maga nem fél a holtak átkától? – kérdezte remegve Lopez.

– Tengerészgyalogos voltam, ha kell, vízen járok – válaszolta nagy hangon Dupont. – Megjártam Irakot és Afganisztánt, egy sötét gödörtől csak nem fogok megijedni!

A seriff magabiztossága láthatóan nem nyugtatta meg a körülötte álló munkásokat. Dupont nem törődött ezzel, hanem táskájából elővett egy zseblámpát, és a romokhoz lépett. A kriptá padlóján jól láthatóan tátongott az Alejandro elbeszéléséből ismert sötét üreg. Dupont a nyílás felé hajolt, és bevilágított kezében lévő zseblámpájával. A keskeny fénysugár egy, a mélybe vezető lépcsősorot világított meg, melynek végét nem lehetett látni a lámpa beteges fényében. A seriff nem sokáig nézelődött. Az üregből hirtelen olyan dögletes bűz tört elő, hogy gyomra majdnem kiadta magából a csirkeebéd maradékát. Komoly erőfeszítésbe került, hogy visszاسzorítsa az ellenállhatatlanul előtörő hányingert, és visszanyelje a torkában felgyülemlt savat. Miután nagy nehezen leküzdötte a rosszulletet, így szólt a segédseriffhez:

– Hastings, hozd a kocsiból a gázálcot, lemegyünk! – majd rövid gondolkodás után hozzátette: – A shotgunt se felejtse ott!

Hastings arcán látszott, hogy nem ért egyet főnöke ötletével, de szó nélkül elrohant a rendőrautóhoz. Hamarosan visszatért, kezében gázálcokkal és a két puskával. Dupont felvette az egyik álcot, hátára vetette shotgunját, majd kezében a zseblámpával elindult a lefelé vezető lépcsősoron. Hastings – szintén gázmaszkkal a fején – visszafogott lelkesedéssel követte főnökét.

– Biztos, hogy jó ötlet ez, uram? – szólt utánuk Alejandro.

– Tud jobbat? – szörcsögte a gázálcra keresztül Dupont. – Volna egy kérésem! Szóljanak be a központba, hogy azt üzenem, hogy küldjenek még két embert, meg jöjjön ki a doki is, hátha szükség lesz rá.

– Meglesz – válaszolta Alejandro, miközben a két rendőr eltűnt az üreg mélyén.

Dupont haladt elől, a kezében lévő lámpa ősi, kopár kőfalat világított meg. Nem számolta, hány perc gyaloglás után fogytak el a lépcsők a lába alól. Egyszer csak vízszintes talajra értek, ahol a két rendőr végre megállhatott, hogy kifújja magát. A hosszú gyaloglás, még hozzá gázálcban, kifárasztotta a seriffet. Lehúzta fejéről az álcot, és mély levegőt vett. Itt már nyoma sem volt a fent érzett bűznek, így mindketten eltehették táskájukba a kényelmetlen védőfelszerelést.

Hastings elővette zsebéből a mobilját, ránézett, majd rémülten így szólt:

- Itt nyoma sincs a térerőnek, főnök!
- Semmi gond, úgysem akarunk telefonálni – próbálta megnyugtatni beosztottját Dupont.

Rövid pihenő után továbbindultak. Amennyire meg tudták állapítani, a folyosó bár kanyargósan, de leágazások nélkül vezetett egyre csak előre, egy ismeretlen cél felé. Dupont visszagondolt apja történeteire, amelyet sok évvel ezelőtt mesélt a Vietnamban megégett kalandjairól. A vietkong dzsungelmélyi alagútjai lehettek hasonlóan nyomasztóak, bár sejtette, hogy még egy vietnami bázis felderítése sem tolthette el ennyire idegen érzéssel az embert.

- Itt legalább nincsenek robbanó csapdák meg vérrel bekent hegyes bambuszrudak – gondolta Tobias Dupont. – Mégiscsak jobb itt lenni, mint a rohadt vietnami dzsungelben.

Hirtelen, szinte a semmiből előbukkanva egy vaskos faajtó állta a felfedezők útját. Dupont megpróbálta kinyitni, de az ajtó nem engedett. A határozott rángatás sem segített, ezért a seriff előhúzta 45-ös Magnumját, és szétlőtte a zárat. A lövöldözés szinte elviselhetetlen zajt keltett a szűk folyosóban, de megérte: főnöke intésére Hastings egy erőteljes rúgással eltakarította az útból a makacs akadályt.

Az ajtó mögött néhány méterrel elkanyarodott az alagút. Dupont és helyettese a kanyar után egy viszonylag tágas helyiségbe ért. Itt már nem volt szükség a zseblámpák fényére, ugyanis a szobát kékesen derengő fénybe vonta egy furcsa jelenség, amelyhez hasonlóval még egyikük sem találkozott élete során. A falon egy folyamatosan mozgó, kaotikus alakzatot láttak, ez világította be a helyiséget.

- Mi lehet ez szerinted? – kérdezte a seriff.
- A Csillagkapuban láttam hasonlót – suttozta Hastings.
- Sci-fi marhaság! – mondta mérgesen Dupont. – Most pedig kiderítjük, mi is ez, ezért tartanak minket az adófizetők!

Nem törődve Hastings tiltakozásával, Tobias Dupont odalépett a falhoz, és megérintette az ott fortyogó nukleáris káoszt. Hastings csak annyit látott, hogy főnöke egy pillanat alatt eltűnik a semmiben. Rémséggel menekülni próbált, de a jelenségből kinyúlt egy hosszú, tekergő csáp, és a segédseriffet is magával rántotta az ismeretlenbe.

Később, amikor Tobias Dupont magához tért, és kinyitotta a szemét, feje felett a kék eget és az égen úszó fehér felhőket látta. Nem messze tőle feküdt Richard Hastings, aki még nem volt teljesen magánál, de legalább megpróbált felállni. Dupont ülő helyzetbe küzdötte magát, majd körülnézett: egy ismeretlen település fehérre meszelt falú, cseréptetős házait látta maga körül. Nem tudta, hogy hol van, de abban biztos volt, hogy nem otthon.

- Hol vagyunk, főnök? – nyögte Hastings. – Hová kerültünk?
- Fogalmam sincs – válaszolta a seriff. – Gyere, nézzünk körül.

A két rendőr nagy nehezen feltápászkodott a földről. Leporolták szebb napokat látott egyenruhájukat, majd körbenéztek.

– Nézd csak, egy harckocsi – mutatott Dupont egy nagy fémszörnyre, amely a közelben tornyosult a település egyik terén. – Jó réginek néz ki.
– A mindenit, ez egy szovjet T34-es! – mondta Hastings. – Vajon hogy került ide?
– Szerintem csak valami emlékmű – vélekedett Dupont. – Nézzük meg közelebbről!

Odasétáltak a páncéloshoz, és érdeklődve vizsgálgatni kezdték. Békés nézelődésüket néhány helybéli lakos megjelenése zavarta meg. Egy kisebb csoportnyi ember csoszogott lassan, de biztosan a rendőrök felé.

– De furcsa fickók ezek, talán részegek? – mondta Hastings.
– Talán... Vagy lehet, hogy betegek? – találgatott Dupont.

Amikor a csoport közelebb ért, akkor döbrentek rá a rendőrök, hogy tévedtek. A helybeliek nem részegek és nem is betegek voltak, hanem láthatóan halottak. Hogyan másképp lehetett volna magyarázni a zöldes arcokat, a rothadó húst, a kivillanó csontokat?

– A tankra, gyorsan! – üvöltötte Dupont.

Hastings nem szorult rá a biztatásra, párducként szökkenve ugrott fel a T34-esre. Nagy szerencséjére a tank tetején lévő búvónyílás még nem rozsdásodott el, könnyen ki tudta nyitni, majd bemászott a vastag páncéllal borított toronyba. Főnöke hasonlóképp cselekedett, ő a másik nyíláson jutott be a lánctalpasba. Úgy látszott, hogy itt többé-kevésbé biztonságban vannak.

A holtak lassan odaértek a tankhoz. Megpróbáltak közelebb jutni az amerikaiakhoz, de nem tudtak megbirkózni a magassággal. Így csak tanácstalanul csoszogtak körbe-körbe a harckocsi körül, zöldesfekete karmaikat nyújtogatták Duponték felé, és szörnyűséges hörgő hangokat hallattak.

– Most mi legyen, főnök? – ordította magából kikelve Hastings.
– Először is ne ordíts, nem vagyok süket! – kiabálta Dupont. – Másodszor pedig minek van a fegyvered? Nem láttál még zombifilmet? A fejükre célozz!

A seriff nem várt sokáig, előhúzta negyvenötösét, és tüzet nyitott a buta arccal totyogó zombikra. Hastings követte példáját, és shotgunjával vágott véres rendet az élőholtak között. Egy percbe sem tellett, és a tank körül már nem élő-, csak végleges holtak feküdtek.

Ezzel még nem ért véget a seriff és segédjének kálváriája: újabb csoport közeledett ideiglenes erődítményük felé, pontosan szemközt a harckocsi homlokpáncéljával. Tobias Dupont leászott a páncélos küzdőterébe, és meglepetten vette észre, hogy a géppuska töltve van, és működésre kész.

– Nem fogom pazarolni a saját drága lőszeremet – gondolta, majd beült a géppuska mögé, és tüzet nyitott az újabb zombihordára. A tankból előtörő golyózapor rövid úton véget vetett a zombik evilági pályafutásának.

– Figyeljen, főnök! – kiabált le a géppuskaropogástól félig megsüketült Dupontnak Hastings. – Úgy látszik, hogy vannak a faluban még élők is!

Tobias Dupont kikecmergett a géppuskakezelő üléséből, és kimászott a harckocsi tetejére. A tank

mellett egy szovjet gyártmányú Lada Niva terepjáró állt, és egy nagydarab egyenruhás alak kiabált ki belőle egy ismeretlen nyelven. Amikor látta, hogy szavai süket fülekre találnak, tört angolságra váltott:

– Jöjjenek velem, mi menni biztonságos hely!

Dupont körülnézett a torony tetejéről. Nem látott a közelben újabb zombikat, így lemászott a páncélosról, és intett helyettesének.

– Gyere te is, Richard! Az úr szerintem helyi kolléga, remélem, megbízhatunk benne!

Mindketten beszálltak az ütött-kopott Ladába, a sofőr pedig gázt adott. Menet közben bemutatkoztak egymásnak. Dupont megtudta, hogy valóban egy rendőrrel hozta őket össze a sors, akit a kimondhatatlan Szekeres Kálmán néven szólíthattak. Rövid autózás után a helyi rendőr lefékezett egy épület előtt.

– Ez az iskola! – mondta vidáman Kálmán. – Jöjjenek, itt biztonságos!

Kiszálltak a terepjáróból, és bementek az iskola épületébe. Itt már jó néhány helybéli gyűlt össze, többek kezében vadászpuskát láttak, mások kapával vagy kiegyenesített kaszával voltak felfegyverkezve. Az egyik parasztember egy hosszú, rozsdás vascsövet szorongatott. Még egy kívülálló számára is világos lehetett, hogy komoly krízishelyzet alakult ki a kis településen. Nem csak helyiek voltak az iskolában: Dupont megdöbbenten vette észre, hogy a háttérben egy állig felfegyverzett, páncélos szamuráj álldogál, és túrospogácsát rágszál.

– Elnézést kérek – szakította félbe a seriff vizsgálgódását egy alacsony emberke. – Kovács Géza a nevem, és a helyi iskola angoltanára vagyok. Kálmán mondta az előbb, hogy Önök amerikaiak.

– Üdvözlöm, a nevem Tobias Dupont, a társam pedig Richard Hastings – mutatkozott be a seriff. – Amerikai rendőrök vagyunk, de nem tudjuk, hogyan kerültünk ide. Meg tudja mondani, hogy hol vagyunk most?

– Önök most éppen Simagöröngyös iskolájában vannak – válaszolta az angoltanár. – Mint ahogy azt már bizonyára észrevették, van egy kis problémánk.

– Simagöröngyös? Az melyik országban található? – kérdezte Hastings.

– Nem tudják? Magyarországon – válaszolta meglepetten Kovács Géza.

Dupont és Hastings döbbenten nézett egymásra.

– Hogyan jutunk innen haza? – kérdezte elkeseredetten főnökétől Hastings.

– Magyarország demokratikus állam, majd csak hazajutunk valahogy – próbálta lecsillapítani beosztottját Dupont.

– Sajnálom, de el kell Önöket keserítenem – mondta Kovács Géza. – Jelenleg sajnos lehetetlen kijutni a faluból, egyrészt az élőholtak, másrészt pedig az utakat lezáró katonaság miatt. Az egyetlen dolog, amit fel tudok ajánlani, az a vendégszeretetünk. Kérem, vegyenek egy kis pogácsát!

Dupontnak az evés említésére eszébe jutott az ebédre elfogyasztott csirkepörkölt, és görcsbe rándult a gyomra. Hastings viszont nem kérte magát, egy egész tálcányi túrospogácsát vett maga elé, és falatozni kezdett. Egy kissé lerobbant külsejű alak lépett oda hozzá, és megkínálta Hastings egy doboz sörrel. A segédseriff elfogadta a sört, és jóízűen leöblítette az imént elfogyasztott süteményt.

Még le sem ért a sör a torkán, amikor mozgolódás támadt a teremben.

– Mi történt? – kérdezte Dupont az angoltanárt.

– Mennek az emberek zombit irtani – válaszolta Kovács Géza. – Én még csak katona sem voltam, így inkább kimaradok az egészből.

– Gondolom, elfogadnak egy kis segítséget? – kérdezte a seriff.

– Természetesen – lépett oda hozzájuk Szekeres Kálmán harci lázban égő tekintettel. – Induljunk gyaakni!!! – tette még hozzá teli torokból üvöltve.

Dupont elővette negyvenötösét, megpörgette benne a tárat. Láta, hogy rendben van a fegyver.

– Gyere, Hastings! Nekünk itt még dolgunk van! – szólt oda helyettesének.

Hastings felkelt az asztal mellől, zsebeit megtömte pogácsával és a táskájából elővett lőszerrel. Megragadta shotgunját, és csak ennyit mondott:

– Megmutatom ezeknek a zombiknak, hogy ki az a Richard Hastings!

A faluban már lemenőben volt a nap. Az égből alászálló vérvörös fény borította a csatába induló szedett-vedett sereget.

– Soha többé nem eszem csirkepörköltet – gondolta Tobias Dupont, és tüzet nyitott az első odaérkező zombira.